

мницата и пусналъ сичките затворници. Тая темница била една голѣма четвероуголна стая, която имала само единъ, съ жельзни пречки, прозорѣцъ. Стѣните на тая стая биле излѣпени съ варъ и нашарени съ сѣкакви нѣща: по тѣхъ биле написани човѣчески лица, пилета, мухи, смѣшни изрѣчения, имена, прѣкоре, даже и таванътъ не билъ оставенъ на-мира. Една надпись, която била написана съ вжгленъ на таванътъ, говорила: „въ лѣто 1825 бѣше затворенъ тука Нягулъ Бѣлея, че ударилъ единъ турчинъ. Нягула биха сѣки день по петите и отъ това той умрѣ на 5. Сѣчка. Нягулъ бѣше добаръ човѣкъ. Вѣчна му памѣть.“

Ако и да била още полу-нощъ; но мнозина отъ затворниците още не спале: едни изъ тѣхъ лѣжале на сламата и мжлчале; други са разговаряле за Танча; а единъ изъ тѣхъ даже пѣлъ:

Кадие, млади мюфтие,
Сждете както искате,